

Americká empirie - jak manželství homosexuálů za 9 let zakázalo opozici, rozešťvalo společnost a stvořilo Trumpovce

- CZ24 News | 20. května 2023

ČESKO: Poslanci za ANO, Piráty a STAN [poslali](#) na program sněmovny zákon o manželství homosexuálů. Zde již vyšla analýza, co by to způsobilo v ČR díky [důsledkům propojení s antidiskriminační](#) legislativou. Ale to je právní teorie - a mnohem zajímavější je historická empirie. Matt Schmitz si dal tu práci a velmi zajímavě rekapituloval, jak v USA manželství homosexuálů postupně vedlo k vyhazování opozice z práce, faktické ilegalizaci opozice jako celku, tím k její radikalizaci, zvolení Trumpa a skončilo alt-right. Skutečně toto chtějí vyvolat i naši politici zde?

Začnu od konce - silným [shrnutím Schmitze](#), ke kterému následně dozdrojuji a detailněji rozeberu klíčové argumenty.

Uchvácení institucí progresivním hnutím vysvětluje nástup populistické a radikální pravice. Když konzervativně a tradičně smýšlející lidé zjistí, že jsou zcela vyloučeni z důležitých institucí, přirozeně získají anti-institucionální postoje. Když zjistí, že samozvaně liberální instituce jsou všechny proti nim a odsuzují jejich názory dehonestačními nálepkami, mohou se obrátit proti liberalismu jako takovému.

Manželství homosexuálů v tomto procesu hrálo důležitou roli. Ruku v ruce s právní ochranou nároků homosexuálů šla represe proti tradičnímu vnímání manželství: jakýkoli zaměstnanec či firma, který se vyjádří proti homosexuálnímu manželství nepokrytě, může být obviněn z vytváření nepřátelského pracovního prostředí či rovnou předsudečné nenávisti. Když instituce mávají duhouvou vlajkou LGBT hnutí, lepší ji na policejní auta a vyvěšují na ambasádách, odhalí tím jako lež tvrzení, že náš systém je sekulární, názorově neutrální a stejně otevřený každému názoru a vyznání.

Tyto temné reflexe vedly k nečekaným důsledkům. Radikalizace levice odstartovala radikalizaci na pravici. Když Nejvyšší Soud uzákonil ústavní právo na stejnopohlavní manželství, nebyl to konec světa - jak se zadostiučiněním glosovali příznivci této změny. Ovšem jejich tvrzení, že se tím v americké společnosti takřka nic nezmění, je stále méně udržitelné. Stejnopohlavní manželství může být pevně zakotveno v našem právo - ale právě tím vyvolalo velké posuny jinde.

Pro lidi, kteří toho o USA mnoho nevědí a nebo jsou uvěznění v liberální názorové bublině, to zní jako silná slova. Možná až přehnaně silná slova, ne-li rovnou spekulace. Jenže každá jedna věta Schmitze lze prokázat a dozdrojovat. Přínos Schmitzova článku je v tom, že si dokázal všimnout a pojmenovat celkových trendů tam, kde ostatní viděli jen jednotlivé incidenty.

Nekompetentní konzervativní politici v otázce stejnopohlavních manželství naprosto bezzubě argumentují „tradicí“ manželství nebo dokonce názory církve, ačkoli dobře vědí, že v převážně sekulárním a posttotalitně mladém státě bez hlubokých tradic veskrze nikoho nezajímají. Takto nepochopitelně neschopně, neinformovaně a mdle se projevovali poslanci na minulém projednávání

stejnopohlavních manželství ve Sněmovně – zatímco Pirátští poslanci se na řečnickém pultíku v naprosto brilantním PR majstrštryku doslova a bez nadsázky [zalykali pláčem nad teoretickým údělem](#) homosexuálů. To má efekt!

(Člověka skoro přepadne podezření, zda takoví formální odpůrci stejnopohlavních manželství z KDU, ODS a SPD ve skutečnosti *nechtějí* prohrát a nedělají jen divadýlko pro své voliče „tak jsme to zkusili, ale nevyšlo to.“)

Kompetentní konzervativní politici bijí na poplach ohledně svobody slova a názoru, protože mají celou řadou rozsudků zdokumentováno, že uzákonění stejnopohlavních manželství fakticky nastolí státní ideologii, se kterou je zakázán praktický nesouhlas. Zhruba dle bolševického Normalizačního pravidla „máš svobodu názoru ve své hlavě, a svobodu projevu, ale nikoli svobodu po projevu.“

O tom vyšla řada [analýz včetně té zdejší](#), a každý alespoň trochu věci znalý konzervativce (nebo klasický liberál, bijící se za svobodu slova) hází rozsudky „Masterpiece Cakeshop vs. Colorado Civil Rights Commision“ a „Elane Photography VS. Vanessa Willock“ jako varovnými mementy s urputností buldoka.

I tito konzervativci ale pořád vidí jen dílčí část, nikoli systémové následky ve společnosti jako celku. A tím se dostáváme ke Schmitzovi.

Co udělají se společností exemplární vyhazovy z práce za názory

Exemplární soudní rozsudek jako „Elane v. Willock“, že se občan ze zákona musí zpronevěřit hodnotám na nichž staví své životy, protože „to je cena za občanství v multikulturní zemi“, je jednotlivost. Ale co to udělá s ostatními jedinci stejných názorů, kteří se o tom doslechnou? Pochopí, že si mohou vybrat mezi loajalitou „multikulturním zákonům“ a loajalitou svému svědomí – a že se musí stát disidenty, kteří budou v citlivých chorobně podezřívát potenciální agenty-provokatéry a skrývat své přesvědčení.

Exemplární vyhazov ředitelů [Scotta Eckerna](#) z Kalifornského Hudebního Divadla a dokonce legendárního vývojáře [Brendana Eicha](#) z Mozilly jen za to, že se opovážili podpořit rederendum proti stejnopohlavnímu manželství (California Proposition 8) se zdá jako jednotlivosti. Ale co to udělá s ostatními zaměstnanci? Pochopí, že když i ředitel dostane okamžitého padáka za podporu názorů, které nesouhlasí se stejnopohlavním manželstvím – musí „držet hubu a krok“ a 100% názorového prostoru ve firmách přenechat výhradně progresivním a agresivním stoupencům LGBT hnutí. Zvláště když se vedení ještě omlouvá, že je nevyhodilo dost rychle, a začne pořádat LGBT školení.

Exemplární šikana podniků údajnými „bojkoty“, ale ve skutečnosti demonstracemi, které mají obtěžovat či zastrašit jejich zákazníky, za nesouhlas majitele podniku se stejnopohlavním manželstvím už nejsou jednotlivosti. [Restaurace \(El Coyote\) a kina \(Cinemark\)](#), advokátní kanceláře ([King & Spalding](#)), hotely ([Grand Hyatt](#)), řetězce supermarketů ([Whole Foods Market](#)) – je toho tolik, že New York Times vydaly neskrývaně samolibou glosu „[Cancel culture funguje – bez ní bychom neměli stejnopohlavní manželství](#).“

Exemplární [vyhazov Kelvina Cochрана](#) z Atlantského Hasičského Sboru se zdá jako jednotlivost. Ale co to udělá s ostatními státními zaměstnanci? Zjistí, že ani hasiči nesmí veřejně šířit názory nesouhlasné s LGBT lobby, nebo budou kariérně zničeni.

Exemplární [vyhazov Jacoba Kerseyho](#) z Georgijského Policejního sboru za příspěvek na jeho soukromém Facebooku, že podle něj homosexuální manželství neexistuje z definice, se zdá jako jednotlivost. Ale zde už jde do tuhého.

Co totiž udělá s ostatními občany konzervativních postojů když zjistí, že všichni policisté povinně musí být výhradně zastánci LGBT agendy, protože proti disidentům s LGBT se v silových resortech dělají *čistky*? Nikoli na základě nějakého jasného zákona – ale podobně jako v komunistickém Československu, na základě nejasných vnitřních směrnic, kádrových posudků a mlhavých právních konstrukcích ohledně vztahu jedince ke „zřízení“ a správné linii?

Exemplární „signalizování ctnosti“ vůči progresivně-liberálnímu publiku v podobě vyvěšování duhových vlajek LGBT a promítání LGBT symbolů na veřejné budovy [včetně sídla prezidenta](#) se na první pohled zdá jako neškodné gesto. Ale jaký signál to vysílá občanům, kteří s tím nesouhlasí? Jaký signál to vysílá zemím, v nichž [LGBT vlajku vyvěsí ambasáda](#)?

Že takový stát již není sekulární. Že stát, prezident a instituce se celou svou vahou staví za určitou konkrétní ideologii, která je oficiální státní ideologií uvnitř i navenek. A že je jim úplně jedno, že s ní desítky procent a tedy desítky milionů občanů nesouhlasí – jejich názor je bezvýznamný a nemá právo na existenci.

V kontextu čistek proti takovým názorům je toto poslední hřebíček do rakve demokratického diskursu. Pokud lidé nesmí nesouhlasit s LGBT agendou ve státní službě, nesmí nesouhlasit v soukromé firmě, nesmí je nesouhlasit ve svém vlastním podnikání – a navrch k tomu všemu se veškerá státní moc k této agendě hlásí?

Potom optikou těchto novopečených disidentů zjevně došlo ke kompletnímu převzetí moci a instalaci neliberální a nedemokratické ideologie, která netoleruje žádný nesouhlas a vynucuje si bezpodmínečnou poslušnost. Ty desítky procent občanů, které s tím nesouhlasí, se staly „cizinci ve vlastní zemi“. Staly se samy menšinou, která je cílem represe. Roste v nich důvodný pocit, že proti nim a po nich jdou úplně všechny státní instituce a kulturní elity – stát, soudy, policie, korporace, média, aktivisti, školy, média. Všichni.

Takže co zcela samozřejmě udělají? Co se s nimi *musí* stát?

Vyloučíte-li až [17 až 50% občanů](#) za jejich názor z demokratické debaty i všech institucí, prohlásíte-li je za neliberální a trestáte-li je za jejich názory a umlčujete - pak se nutně stanou anti-institucionálními, anti-liberálními disidenty naprosto nevěřícími v údajnou „demokracii“, „elity“ i média, kteří se jich tak veřejně a ostentativně zřekli a nenávidí je. A co pak? Další následky jsou nevyhnutelné jako utržená lavina.

Nevyhnutelné následky vyloučení demografické skupiny z demokratické debaty

Nějakou dobu mohou fungovat jako zklamaná, zatrpklá a rozčarovaná masa neorganizovaných disidentů. Mají pocit, že jsou bezmocní – protože neexistuje politik, který by chtěl jejich hlasy a prosazoval jejich zájmy a názory. A z toho roste jejich frustrace.

Mají pocit, že musí mlčet nebo budou zničeni. Svobodně mluvit mohou jedině ve společnosti ostatních disidentů. A tak začnou odzdola vytvářet paralelní společnost. Jako to radil antikomunistický disident Václav Benda ve své „paralelní polis“.

Mají pocit, že správný je vždy 180° opak toho, co říkají instituce převzaté a ovládnuté vládnoucí ideologií. Pokud vláda podporuje X, média chválí Y, akademie tvrdí Z? Potom reflexivně budou podporovat anti-X, chválit anti-Y a cynicky se ušklíbat proti Z s absolutní nedůvěrou.

A pak...

Pak se objeví jeden politik, který odmítne být umlčován. Odmítne se skrývat v ústraní. Odmítne se nechat urvat a zničit aktivisty. Neváhá veřejně vyzvat lži a pokrytectví institucí. Když se na něm dominantní ideologii snaží vynutit policie, ignoruje ji. Když se to pokouší vynutit soudy, brání se zuby nehty – a pokud je odsouzen, se vztyčenou hlavou sice zaplatí pokutu nebo se nechá uvěznit, ale neztichne.

Desítky procent ideologicky umlčovaných občanů jsou uchváceny. Poprvé je tu konečně někdo, kdo bude mluvit za ně! Možná demokracie ještě funguje! Je tu šance se opět stát plnoprávními občany ve své vlastní zemi! Jdou za ním s nadšením a oddaností.

Problém je, že jen velmi specifická sorta lidí je schopná a ochotná se postavit čelem proti všem institucím, médiím, politikům, strpět urážky, odsudky a nenávist a přesto se drát k moci. Razit si neúnavně cestu dopředu záplavou urážek a nenávisti jako tank. Nejsou to příjemní lidé. Nejsou to pohodáři. Nejsou umírnění. Často nebývají ani příliš inteligentní – možná s výjimkou specifického druhu inteligence, který splývá s Nietzscheovskou „vůli k moci“. Jsou to různí Trumpové, Orbánové a jim podobní.

Ideologicky umlčování občané si z větší části jsou vědomi jejich chyb. Mnoha se hnuší jejich charakter, tendence ke zneužívání moci, tolerování korupce. Jiní s ním v řadě věcí třeba i významně nesouhlasí názorově. Ale koho jiného mohou volit, když tenhle hnusák je *ten jediný*, který brání jejich názory a právo na jejich způsob života proti progresivcům, kteří je chtějí umlčet a násilně převychovat či zničit?

A postupně začne růst i kult osobnosti toho chlapa, který se jako první vrhl po hlavě do boje s ideologickou jednotnou frontou. Zuby nehty se brání vnitřní konkurenci jiného charakteru – jako Trumpovci nenávidí a snaží se vyřadit chytřejšího a charakternějšího DeSantise.

Mainstreamové instituce, říčné vzteky, že najednou přicházejí i svůj ideologický monopol a pseudodemokratickou dominanci, ukazují prstem a křičí o „populismu“. Pochopitelně. Svým způsobem to populismus je – zalíbit se tomu lidu, který byl elitami odvržen, bez přiměřenosti a racionality. Jenže přiměřenost a racionalita se ztratila mnohem, mnohem dříve. A zničily ji právě ty instituce a elity, které zakázaly liberální svobodu slova, které zakázaly demokratickou debatu a které z desítek procent občanů udělaly disidenty, kteří musí mlčet, nebo být existenčně zničeni vyhadzováním a „zrušením“.

Nutnou podmínkou demokracie a civilizace je totiž civilizovaná, umírněná, demokratická debata s možností nesouhlasit a tolerovat i odlišné a neslučitelné názory. A slovo „tolerance“ znamená v češtině „snášlivost“ – tedy ze své podstaty zatnutí zubů a snášení něčeho *přestože* s tím nesouhlasíte nebo se vám to dokonce hnuší. Přesný opak povinného souhlasu, za jaký „toleranci“ často vydávají aktivisté.

Chcete rozdělit ČR, zničit umírněnou opozici a stvořit populistického vůdce i zde?

Vážení liberální a formálně středoví politici – ano, zejména vy z Pětikoalice. Chcete, aby ČR následovala nešťastné sociologické trendy z USA s totálně rozdělenou společností, násilnými politickými happeningy a vzestupem populistických vůdců?

Stačí jen málo – ideologicky přísně zakažte názory menšiny, ale přitom stále mnohoprocentní menšiny vašich spoluobčanů. Už o to pilně usiluje váš ex-komunistický vojenský prokurátor Stříž, kterého jste sice [slíbili odvolat](#), ale hodí se vám právě ve své komunistické formě.

Stejnopohlavní manželství je další eskalace. Dejte si zarámovat tento tragicky objevený poznatek:

Uzákonění stejnopohlavního manželství znamená soudní zákaz nesouhlasu se stejnopohlavním manželstvím.

Což znamená zákaz normálního názoru, že manželství je jedině svazek muže a ženy.

Což vyloučí z demokratického diskursu a vyžene do disentu miliony občanů, kteří se odmítnou ohnout, změnit své přesvědčení a jít s dobou.

To není jen názor, to je empiricky prokázaný fakt z USA.

Tragická historie poslední dekády v USA jasně ukazuje, že tento zákaz nesouhlasu je a bude vymáhán.

Také ukazuje, že u toho se aktivisté nezastaví – budou stejně agresivně pokračovat v prosazování trans-agendy včetně cílení na děti a kompletnímu převzetí institucí LGBT agendou s povinným, nekritickým souhlasem. Rozdělení společnosti a vzestup populistického vůdce je pak nevyhnutelné. To vše se prostě v USA bohužel stalo a nedá se to popřít. Můžete nad tím maximálně zavřít oči.

Zatím je vaše jediné štěstí, že u nás existují politicky umírnění. Lidé například jako já, kteří s vámi sice v řadě věcí kategoricky nesouhlasí, ale nefungují binárně a stejně tak nesouhlasí ani s radikální opozicí (např. kvůli jejím rusofilním názorům). Ale stačí pár let vyhazovů z práce a soudní represe ve jménu „boje proti předsudečné nenávisti“ a jiným zákazům názorů mimo vládní linii – a umírněný střed i umírněná opozice přestanou existovat. A pak přijdou vůdci.

Chcete to? Volba je vaše. Doslova. Již zanedlouho ve Sněmovně.

AUTOR: Jan Mrcasik

[ZDROJ](#)